

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Milana Taubera a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **V. M. P.**, narozen X, státní příslušnost Vietnam, bytem X, X, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra – Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č. j. MV-125852-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2013, č. j. MV-125852-3/SO/sen-2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 16 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 31. 8. 2012, č. j. OAM-1928-37/PP-2011. Tímto rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, zamítnuta žádost žalobce o povolení přechodného pobytu podaná podle § 87b

téhož zákona (tj. žádost rodinného příslušníka občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie).

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve shrnul průběh správního řízení a popsal pobytovou historii žalobce na území ČR (dne 27. 2. 2006 bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu na území České republiky; dne 22. 6. 2006 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce na dobu tří let; dne 28. 7. 2006 byla jako zjevně nedůvodná zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany; dne 13. 12. 2007 Inspektorát cizinecké policie Praha vydal žalobci výjezdní příkaz, který nerespektoval a z České republiky nevycestoval; dne 17. 12. 2007 uznal žalobce otcovství k nezletilé N. M., nar. X, státní příslušnost Česká republika, a následně dne 20. 12. 2007 podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, která byla dne 7. 8. 2008 zamítnuta; dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 4. 1. 2011 se žalobce v období od 3. 1. 2008 do 30. 6. 2009 dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí tím, že se zdržoval na území republiky, ačkoli mu byl pobyt na území republiky zakázán).

Žalovaný dále uvedl, že dne 21. 9. 2009 žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (její zamítnutí je předmětem přezkumu v nynějším soudním řízení – pozn. soudu). Jako doklad potvrzující účel pobytu podle § 87b odst. 2 v návaznosti na § 87a odst. 2 písm. b) ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb. byla předložena úředně ověřená kopie rodného listu vydaného dne 17. 12. 2007 matričním úřadem Magistrátu města Liberec, podle kterého jsou žalobce a paní J. M., nar. X, státní příslušnost Česká republika, rodiči nezletilé N. M., nar. X, státní příslušnost Česká republika. Ze zprávy orgánu sociálně právní ochrany dětí a z výpovědi paní M. vyplynulo, že žalobce neplní vyživovací povinnost, nezletilé nikdy nedal žádný dárek, nikdy nežil s nezletilou ve společné domácnosti a nikdy se nepodílel na výchově a výživě nezletilé, paní M. nemá již dva roky o žalobci žádné zprávy, není s ním v kontaktu, neví, kde se zdržuje a není jí nic známo o jeho poměrech, biologickým otcem nezletilé je I. S., státní příslušnost Ukrajina, žalobce nechala paní M. zapsat do rodného listu nezletilé za 10 000 Kč, paní M. i její dcera žalobce viděla jen jednou při zápisu jako otce do rodného listu.

Žalobce následně předložil úředně ověřenou kopii rodného listu vydaného dne 23. 3. 2009 matričním úřadem Úřadu městské části Praha 4, podle kterého paní H. T. M. N. a pan M. S., nar. X, státní příslušnost Česká republika, jsou rodiči nezletilého H. H. N., nar. X, státní příslušnost Česká republika. Dále byla předložena úředně ověřená kopie úředního překladu do českého jazyka oddacího listu vydaného dne 31. 7. 2009 Zastupitelským úřadem Vietnamské socialistické republiky v České republice, podle kterého téhož dne uzavřel žalobce manželství s paní H. T. M. N. Taktéž byla předložena žaloba o popření otcovství, podle které byl pan M. S. zapsán do rodného listu nezletilého H. H. N. na základě souhlasného prohlášení o určení otcovství, protože se v době rozhodné pro početí dítěte intimně stýkal s paní H. T. M. N. Paní H. T. M. N. v době rozhodné pro početí dítěte navázala novou známost s žalobce. Při úkonu souhlasného prohlášení o určení otcovství paní H. T. M. N. tedy nevěděla, kdo je skutečným biologickým otcem nezletilého H. H. N. Podle žaloby má nezletilý H. H. N. čistě asijské rysy, tedy paní H. T. M. N. je názoru, že otcem nezletilého je účastník řízení, který nezletilého H. H. N. považuje za svého syna. Vzhledem k tomu, že pan M. S. je zapsán v

rodném listě, ačkoliv se paní H. T. M. N. domnívá, že biologickým otcem je účastník řízení, podala paní H. T. M. N. v zákonné lhůtě žalobu o popření otcovství. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 4. 2010, č. j. 20C 225/2009, bylo určeno, že pan M. S. není otcem nezletilého H. H. N.. Následně žalobce dne 11. 8. 2010 uznal otcovství k nezletilému. Dne 29. 2. 2012 doložil žalobce kopii rodného listu vydaného matričním úřadem Úřadu městské části Praha 4 dne 11. 8. 2010, podle kterého jsou žalobce a paní H. T. M. N. rodiči nezletilého H. H. N., nar. 15. 3. 2009, státní příslušnost Česká republika.

Z citovaného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 vyplývá, že (nynější) žalobce byl slyšen jako svědek a jeho manželka H. T. M. N. vypovídala v procesním postavení účastnice řízení. Po zákonném poučení oba shodně uvedli, že se seznámili počátkem roku 2008, podle žalobce v Pardubicích, podle jeho manželky v Praze. Přibližně od dubna 2008 spolu začali intimně žít. V srpnu 2008 paní H. T. M. N. žalobci oznámila, že je těhotná. Nadále se intimně stýkali, asi měsíc před narozením syna začali vést společnou domácnost, v níž žijí dosud. Žalobce byl přítomen u porodu nezletilého. V červenci 2009 uzavřeli manželství. Žalobce uzvedl, že se spolupodílí na výchově nezletilého a zajišťuje výživu své rodiny (brigádně pracuje u svých krajanů s měsíčním příjmem více než 10 000 Kč).

Z Centrální evidence obyvatel dne 24. 1. 2012 bylo zjištěno, že pan M. S. je zapsán jako otec u pěti nezletilých dětí, jejichž matky občanky Vietnamské socialistické republiky mají udělený trvalý pobyt rodinného příslušníka občana České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky či žádají o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky, přičemž občané České republiky, se kterými se slučují, jsou právě děti, u kterých je zapsán pan M. S. jako otec.

Žalovaný na základě pospaných skutečností přitakal správnímu orgánu prvního stupně, že se žalobce dopustil protiprávního jednání, neboť je zřejmé, že pan M. S. byl zapsán do rodného listu za účelem získání českého občanství nezletilého H. H. N. a následně k využití českého občanství nezletilého pro získání pobytu jak žalobce, tak matky nezletilého, která dne 20. 5. 2010 podala žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky za účelem sloučení s občanem České republiky nezletilým H. H. N. Takové jednání není v souladu s veřejným zájmem, neboť skutečnost, že otec i matka, kteří jsou státními příslušníky třetího státu, žádají o povolení k pobytu na území České republiky, tedy se snaží získat oprávnění k pobytu na území České republiky za účelem soužití s dítětem, které získalo české státní občanství díky účelovému zapsání občana EU do rodného listu nezletilého H. H. N., prokazatelně potvrzuje přímou účelovost takového jednání.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

Žalobce v podané žalobě předně namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a v návaznosti na to i nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dle žalobce žalovaný pouze popisuje průběh správního řízení, konstatuje, že žalobce se v minulosti dopustil účelového obcházení zákona, když uzavřel účelové manželství. Dále konstatuje evidentní účelovost

jednání žalobce a jeho družky týkající se způsobu, jakým jejich syn nabyt státní občanství ČR. Žalovaný však nepoukázal na jakoukoliv objektivní informaci či důkaz, ze kterého by se dalo zcela jasně a nepochybně dovodit, že toto jednání účelové skutečně bylo. Veškeré odkazy a závěry žalovaného jsou postaveny pouze a jen na domněnkách, pravděpodobnosti a spekulacích.

Žalobce v průběhu řízení doložil veškeré zákonem požadované náležitosti a na základě provedených důkazů (sepsání protokolu o výsledku účastníků řízení, rodný list, osvědčení o státním občanství ČR syna) rovněž prokázal existenci tvrzeného vztahu. Žalobce je otcem nezletilého občana EU, s nímž žije ve společné domácnosti, pečuje o něj a existuje mezi nimi skutečný intenzivní citový vztah, na němž není nic účelového. Ani žalovaným tvrzené podezření o tom, že nezletilý nabyt občanství ČR na základě účelového jednání, nemůže na existenci popsání vztahu žalobce se synem změnit. Nejenže takové podezření nebylo potvrzeno, ale zároveň nelze případné účelové jednání přičítat žalobci, protože tvrzení paní H. T. M. N., že v době rozhodné pro početí měla vážnou známost s panem S. (jenž byl zapsán následně do rodného listu nezletilého) a že tedy v době narození dítěte skutečně žila v domnění, že biologickým otcem je právě uvedený občan ČR, nebylo ničím vyvráceno. Povrchní odůvodnění v podobě domněnek směřuje přitom spíše k prokázání účelovosti jednání matky nezletilého, nikoli žalobce.

Z platné právní úpravy je nepochybné, že občan České republiky má neomezené právo pobývat na území státu a čerpat všechna práva a plnit všechny povinnosti, jež právní předpisy stanoví. Mezi tato práva patří také právo nezletilého občana na výchovu a péči svých rodičů, což vyplývá z Listiny základních lidských práv a svobod, ale i z Úmluvy o právech dítěte. Otázkou omezení práv občanů EU se opakovaně zabýval také Soudní dvůr, který rovněž jasně upřednostnil práva nezletilých občanů nad zájmy veřejnými a právo nezletilého občana na přítomnost svých rodičů, resp. umožnění jejich pobytu v zemi státního občanství dítěte, prakticky absolutizoval (rozsudek ze dne 8. 3. 2011 ve věci Zambrano vs. Office national de l'emploi: „čl. 20 SFEU musí být vykládán tak, že brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníku třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť takové rozhodnutí by uvedené děti připravilo o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana Unie“).

Obcházení zákona žalobcem v souvislosti s žádostí o povolení k přechodnému pobytu, jejímž účelem bylo soužití žalobce se svým synem – občanem ČR, v napadeném rozhodnutí žalovaný, resp. správní orgán I. stupně zdůvodňuje tím, že žalobce v minulosti mařil výkon úředního rozhodnutí, uzavřel účelové manželství a účelovým zapsáním občana EU do rodného listu syna žalobce. Tyto závěry přitom nemají souvislost s účelem, pro který byla žádost žalobce ke dni vydání rozhodnutí posuzována, či jsou nepodloženy konkrétními důkazy. Maření výkonu úředního rozhodnutí nemá k otázce obcházení zákona relevanci žádnou a tvrzení o účelovém uzavření manželství se zase týká vztahu mezi žalobcem a paní M., který však nebyl předmětem daného řízení. Z těchto důvodů pokládá žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Dle žalobce napadené rozhodnutí také zcela nepřiměřeným způsobem zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce a jeho rodiny. Žalovaný se přiměřeností napadeného rozhodnutí nezabýval vůbec a správní orgán I. stupně pouze velmi povrchně, čímž naprosto pominul zabývat se otázkou přiměřenosti jako takovou v celém rozsahu vyžadovaném zákonem. V odůvodnění rozhodnutí tak chybí nejen jakákoli úvaha o tom, z čeho je dovozováno, že rozhodnutí je přiměřené, neobsahuje ani jakékoli úvahy o délce pobytu žalobce na území ČR a jeho případném zázemí v domovském státě, dále zda se vůbec má žalobce kam vrátit a jaké by taková skutečnost měla dopady na jeho vztah k nezletilému synovi a jeho matce. O přiměřený zásah rozhodnutí do rodinného a soukromého života dle judikatury správních soudů půjde tehdy, je-li dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejného zájmu na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území.

Závěrem žalobce poukazuje na to, že v případě pochybností je třeba rozhodnout v jeho prospěch.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve vyjádření k obsahu žaloby žalovaný parafrázuje odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 7. 6. 2017, setrval zástupce žalobce na dosavadním návrhu i argumentaci. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil, přičemž odkázal na své písemné vyjádření k žalobě.

Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než tři měsíce společně s občanem Evropské unie, je povinen požádat ministerstvo o povolení k přechodnému pobytu. Definici rodinného příslušníka občana Evropské unie upravuje § 15a zákona o pobytu cizinců. Podle § 15a odst. 4 (nyní odst. 3) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, „*obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že ... b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve*

společné domácnosti.“. Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Podle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost zamítne, jestliže žadatel *„se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud ... jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství“*.

Předně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť shledal-li by ji úspěšnou, již jen z tohoto důvodu by napadené rozhodnutí muselo být zrušeno a byl by vyloučen jeho přezkum v rozsahu věcných námitek.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29, č. 11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročť není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č. j. 6A 63/93-22).

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6 A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).

Vady, které by vyvolávaly nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud, neshledal. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti odůvodnil především tím, že žalovaný vyvodil svůj závěr o obcházení zákona žalobcem ze skutkových okolností, které takovému závěru nesvědčí. Toto pochybení však nemůže vést k vadě spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, ale případně k vadě spočívající v nesprávném hodnocení skutkového stavu, eventuálně v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Pro úplnost soud dodává, že neshledal ani žádné jiné vady způsobující nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, zejména soud má za to, že žalovaný v dostatečné míře vyjevil úvahy, které jej

vedly k vydání napadeného rozhodnutí; to, že tyto úvahy nepovažuje soud za správné (viz níže), je otázka jiná.

Následně soud mohl přejít k posouzení věcných námitek, tedy zejména k hodnocení toho, zda obcházení zákona v případě žalobce bylo dostatečně zjištěno a správně vyhodnoceno.

Obcházení zákona správní orgány spatřují ve stručnosti v tom, že dle jejich přesvědčení pan M. S. byl zapsán do rodného listu za účelem získání českého občanství nezletilého H. H. N. a následně k využití českého občanství nezletilého pro získání pobytu jak žalobce, tak matky nezletilého.

Zdejší soud v tomto směru vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 27. 9. 2016, 6 Azs 157/2016-32. V něm je vysloveno, že § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců obsahuje sice pouze příkladný výčet nejtypičtějších skutkových okolností obcházení zákona, je však zřejmé, že obcházení zákona musí být žadateli o povolení k přechodnému pobytu přičitatelné (arg. „... *se dopustil*“, „*jeho účelové prohlášením souhlasem bylo určeno otcovství*“), a současně musí být naplněna subjektivní stránka ve vztahu k jednání obcházející zákon ve formě přímého úmyslu (arg. „... *s cílem získat povolení k přechodnému pobytu*“).

V nyní posuzované věci celá konstrukce správních orgánů však spočívá jen na více či méně pravděpodobnostní domněnce, že žalobce se vědomě podílel na tom, že jeho družka a později manželka H. T. M. N. a pan M. S. prohlásili otcovství pana S. k nezletilému H. H. N. s cílem (kvalifikovaný úmysl) získat pobytové oprávnění (mimo jiné) pro žalobce. Přímý důkaz k této konstrukci, resp. k podílu žalobce se však správním orgánům získat nepodařilo, přitom důkazní břemeno, že žalobce se obcházení zákona svým jednáním dopustil, nese logicky ten, kdo to tvrdí, tedy správní orgán. Jinými slovy, ve správním spisu chybí, jakýkoli podklad, který by prokazoval zainteresovanost žalobce v prohlášení otcovství M. S. s cílem získat pro sebe oprávnění k pobytu, tedy správní orgány žádné stěžovateli přičitatelné jednání obcházející zákon, včetně jeho subjektivní stránky, přímo neprokázaly, pouze se na základě nepřímých důkazů a indicií, jež však netvoří uzavřený kruh, vylučující jinou skutkovou verzi, domnívají, že tomu tak (pravděpodobně) bylo. Pouhá pravděpodobnost však pro závěr o obcházení zákona ve světle citované judikatury nestačí.

Skutečností zůstává, že nezletilý H. H. N. státním občanem České republiky je a zřejmě bude i nadále, ať už jsou pochybnosti o jeho získání důvodné či nikoliv. Účelem zjednodušených podmínek pro získání pobytového oprávnění jeho rodinnými příslušníky je přitom především ochrana zájmů českého občana, respekt k jeho rodinnému a soukromému životu, na což má ústavně garantované základní právo. Tento účel právní úpravy je nutno vzít v úvahu, což musí mít ten důsledek, že zákonné podmínky pro zamítnutí jinak nárokového pobytového oprávnění jeho rodinnému příslušníku je nutno interpretovat restriktivně. Pro případ obcházení zákona ze strany žadatele o přechodný pobyt dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců to znamená, že takové jednání musí být žadateli správními orgány bez důvodných pochybností, tzn. spolehlivě prokázáno. Platí to tím spíše, že prokázané obcházení zákona při získání státního

občanství nezletilého fakticky znamená trvalé znemožnění získání pobytového titulu pro jeho rodinného příslušníka, jenž se obcházení zákona (s cílem získat povolení k přechodnému pobytu) v minulosti dopustil, neboť kdykoli, při každé další žádosti o povolení k přechodnému pobytu mu bude tato skutečnost, při jinak nezměněných skutkových okolnostech, opakovaně přičítána k tíži. Nemožnost získat pobytový titul se za takové situace podobá trestu za někdejší obejití zákona, jež se nikdy, na rozdíl od mnoha velmi závažných zločinů, nepromlčí, s negativními důsledky pro soukromý a rodinný život nezletilého českého občana, jenž se sám na obcházení zákona nijak podílet nemohl. Lze shrnout, že naplnění skutkové podstaty § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalobcem není dostatečně podloženo dosavadními skutkovými zjištěními.

K žalobní námitce mířící na nepřiměřenost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců soud uvádí, že v daném případě zákon neukládá správnímu orgánu povinnost posuzovat dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele. Správní orgány jsou povinny dopady rozhodnutí do života žalobce a jejich přiměřenost zkoumat jen tam, kde jim to zákon výslovně ukládá. V daném případě byl aplikován § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, u kterého citovaný zákon posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce neukládá a ani nepředpokládá. Z těchto důvodů žalovaný správní orgán tím, že neaplikoval § 174a zákona o pobytu cizinců vytyčujícího meze při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, nemohl toto zákonné ustanovení ani porušit, přičemž ani soud nenašel zákonný důvod, na základě kterého by měl správní orgán v daném případě postupovat dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Na zmíněném nezmění nic ani existence rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30. Dle citovaného rozsudku by se – stručně řečeno – měly správní orgány zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života i v těch případech zamítnutí žádosti o povolení k pobytu, ve kterých to zákon výslovně neukládá. Zdejší soud však uvádí, že v citovaném uvedeném rozsudku byla řešena věc, která byla skutkově odlišná od právě projednávaného případu, a tudíž tam vyslovený právní názor nelze přenést na případ žalobce. I sám Nejvyšší správní soud v tomto svém rozsudku zdůraznil (bod 37), že případ stěžovatele je specifický a závěry v rozhodnutí učiněné nelze zobecnit a bez dalšího aplikovat v jiných věcech.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Zdejší soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

S ohledem na to, že není a priori zcela vyloučeno, aby vytčené vady odstranil žalovaný správní orgán, nepřistoupil soud ke zrušení i rozhodnutí prvního stupně.

Výše nákladů řízení o žalobě se sestává ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu a 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby, který byl

přiznám usnesením zdejšího soudu ze dne 7. 5. 2013, č. j. 5A 57/2013-36, a z nákladů na zastoupení v rozsahu 3 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem) ve výši 3 100 Kč za úkon dle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Dále k nákladům řízení patří i 3 režijní paušály ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Náklady na zastoupení tak celkem činí 10 200 Kč. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, zvyšují se náklady na zastoupení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o sazbu DPH ve výši 21 %, tj. o 2 142 Kč. Žalobci přiznané náklady řízení v součtu činí 16 342 Kč (3000 + 1 000 + 10 200 + 2 142).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. června 2017

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková